

Sygn. akt V CZ 82/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marta Romańska

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości S. W.

przeciwko J. Sp. z o.o. w L.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 stycznia 2014 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego

w [...]

z dnia 31 października 2013 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie i pozostawia
rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w
orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 25 lutego 2013 r. nakazał pozwanej J. sp. z o.o. w L. aby wydał powodowi – Syndykowi Masy Upadłości S. W. – J. opisaną szczegółowo koparkę kołową Fiat Hitachi albo zapłacił kwotę 194.340 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 maja 2012 r.

W dniu 15 kwietnia 2013 r. pozwana złożyła pismo procesowe, nazwane apelacją, zawierające wskazanie Sądu, sygnatury sprawy, oznaczenie stron i wyroku oraz stwierdzenie, że nie zgadza się rozstrzygnięciem.

W dniu 18 kwietnia 2013 r. przewodniczący w Sądzie Okręgowym w L. wezwał pełnomocnika strony pozwanej do uzupełnienia braków formalnych apelacji poprzez dokładne określenie zakresu zaskarżenia i wniosków apelacji oraz zwięzłe przytoczenie zarzutów, w terminie tygodnia od daty doręczenia wezwania pod rygorem odrzucenia apelacji. Wezwanie doręczono pozwanej w dniu 7 maja 2013 r.

Pismem z dnia 13 maja 2013 r. pozwana zawiadomiła Sąd o wypowiedzeniu pełnomocnictwa dotychczasowemu pełnomocnikowi i jednocześnie złożyła pismo procesowe, określające elementy wskazane w wezwaniu z dnia 18 kwietnia 2013 r.

Postanowieniem z dnia 31 października 2013 r. Sąd Apelacyjny odrzucił apelację pozwanej uznając, że pismo procesowe pozwanej z dnia 15 kwietnia 2013 r. nie zawierało jakichkolwiek cech apelacji, zaś posłużenie się terminem „apelacja” nie nadawało pismu charakteru środka zaskarżenia. Błędne było zatem wzywianie do usunięcia braków formalnych apelacji, które w istocie miałyby polegać na jej złożeniu i otworzyć na nowo termin do wniesienia tego środka odwoławczego. Za apelację można uznać dopiero pismo z dnia 13 maja 2013 r. Pismo to zostało złożone po upływie terminu do wniesienia apelacji (art. 369 k.p.c.), a apelacja spóźniona podlega odrzuceniu na podstawie art. 373 k.p.c.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwana wniosła o jego uchylenie, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż pismo z dnia 15 kwietnia 2013 r. nie zawiera jakichkolwiek cech apelacji oraz naruszenie prawa

procesowego, tj. art. 126 § 1 i art. 368 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie oraz art. 369 i art. 373 k.p.c. poprzez ich błędne zastosowanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

U podstaw zaskarżonego postanowienia legło stwierdzenie, że pismo procesowe pozwanej wniesione w dniu 15 kwietnia 2013 r. nie posiadało w ogóle cech apelacji, w związku z czym bezprzedmiotowe było wdrażanie postępowania zmierzającego do usunięcia braków formalnych tego środka odwoławczego.

Trafnie zarzuciła skarżąca, że ocena ta jest zbyt rygorystyczna. Pozwana w powołanym piśmie, wniesionym osobiście, wskazała jednoznacznie, że wnosi apelację od oznaczonego konkretnie wyroku, gdyż nie zgadza się z tym rozstrzygnięciem. Wyraziła zatem dostatecznie wolę zaskarżenia apelacją niesatysfakcjonującego ją wyroku. Niewątpliwie apelacja pozwanej nie zawierała wszystkich elementów treści przewidzianych w art. 368 k.p.c., w związku z czym uzasadnione było wdrożenie przez Sąd pierwszej instancji postępowania sanacyjnego zmierzającego do usunięcia tych braków (art. 370 *in fine* k.p.c.). Skoro pismo pozwanej z dnia 13 maja 2013 r. zostało złożone w ramach tego postępowania i doprowadziło – jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia – do usunięcia stwierdzonych braków formalnych apelacji, to nie było podstaw do potraktowania go jako „odrębnie” wniesionej, a w konsekwencji spóźnionej apelacji.

Z tych względów Sąd Najwyższy - nie mogąc skutecznie odeprzeć zarzutu naruszenia art. 373 k.p.c. - na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

